

NEW YORK TIMES ÇOK SATANI
SUN-MI HWANG

Çeviren: Sanem Üner

HAYAL KURMAYA
cesaret eden

KÖPEK

GENÇ
T
TIMAS

YAŞLI ADAM

Kahverengi köpek, yavrularını beslerken hırlayarak kafasını kaldırdı. Ama hepsi bu kadardı; dişlerini bile göstermedi. “Neredeyse biz açlıktan ölene kadar gelmeyeceğini düşündüm.” diye mırıldandı.

Battaniyeyle örtülmüş tel örgü kapı tıngırtıyla açılınca soğuk hava içeriye hücum etti. Köpek titreyerek dışarıdaki renk değiştiren hurma ağacına göz gezdirirken, yaşlı adam büyük tel kafese girdi. Ayak sesleri onu ele vermişti. İçeri giren eğer yaşlı adam değil de bir başkası olsaydı, kahverengi köpek asla bu kadar sakin kalmazdı. Sonuçta doğum yapalı sadece on üç gün olmuştu.

Yaşlı adam içeri girdikten sonra tel kafesin kapısını kapattı ve içinden buharlar yükselen bir tencereyi yere koydu. İçtiği sigaranın dumanını dışarıya üflerken yüzü dumanların ardında bulanıklaştı. “Artık o kadar da minik değilsiniz.” dedi köpek yavrularını almak üzere elini uzatırken. Yavrular gözleri kapalı bir şekilde annelerinden süt içiyorlardı. “Sizi afacanlar! Bu kadar emerseniz annenizi öldüreceksiniz.” dedi yaşlı adam.

Anne köpek “Bence de öyle...” diye mırıldandı. Yavaşça ayağa kalktı. “Bu küçükler oldukça iştahlı.” dedi. Anne köpek çok yorgun gözüküyordu. Memeleri kızarmış ve şişmiş, tüyleri sertleşmişti. Yaşlı adamın getirdiği kahvaltısını yalayıp yuttu.

Yaşlı adam anne köpeğin yanına diz çöktü ve sigarasının kalanını içerken onu seyretti. Titreyen ince bedeninde omuz kemikleri öne doğru çıkmış, iyice belirginleşmişti. Etrafı koklayarak annelerinin memesini arayan yavrular, ilgi için mız-mızlandı. Anneleri onları görmezden gelip yemeğini yemeye devam etti.

Yaşlı adam köşedeki gazyağı ısıtıcısını kapattı. Isıtıcı bütün gece açık kalmıştı. “Yavruların hepsi de farklı renkte.” dedi.

Yavrulardan iki tanesi tamamen kahverengi, iki tanesi beyaz benekli kahverengi, üç tanesi siyah benekli kahverengi ve bir tanesi çok koyu, mavimtırak siyahtı.

Yaşlı adam, anne köpeği nasırlı eliyle okşayarak “Sadece birkaç gün daha dişini sık, onlara yeni sahipler bulacağız.” dedi.

Dişi köpek bütün tencereyi bitirmiş olmasına rağmen hâlâ doymamıştı. Yere dökülen yemek kalıntılarını da yaladı. Sonra kafasını kaldırdı ve yerleştiği battaniyeden itilerek dışarı çıkmış benekli yavruyu elinde tutan yaşlı adama baktı.

Yaşlı adam, “İlk doğan...” diye söylendi. Yavruya üzüntüyle bakıyordu. Zavallı yavru köpeğin bedeni kaskatı kesilmişti. “Zaten güçsüz doğmuştu, şimdi de aramızdan ayrıldı, gitti.” dedi.

Anne köpek üzüntüyle iç çekti. “Bu yavrum çok güçsüz doğmuştu.” dedi. “Doğru düzgün süt bile ememiyordu. Neden her seferinde ilk doğanlar beni ağlatıyor?” diye homurdanarak yere uzandı. Yavruları ona sokuldu, kafalarıyla annelerini dürtüyor ve ön patileriyle ona hafifçe dokunuyorlardı. Annenin karnı yavaş yavaş sallandı. Bebekler memeleri paylaşmak için mücadele ettiler. İkisi de kahverengi olan iki güçlü yavru kardeşlerini kenara itip en ortaya yerleşti. Siyah yavru bu mücadelede geriye düştü. Yeniden kardeşlerinin arasına, içeri girmek için

bir hamle yaptı ama diğerlerinin bacakları arasından geçemedi. Ağlayarak tekrar denedi ama hiçbirini kenara çekilmedi.

Yaşlı adam siyah yavruya doğru baktı ve “Sen kesinlikle onlardan daha güçsüz değilsin. Neden seni itip kakmalarına izin veriyorsun?” dedi. Küçük bir kuş kadar hafif yavruyu avucuna aldı. “Annen nasıl oldu da senin kadar tuhaf bir yavru doğurdu? Tüylerin şimdiden çıkmış ve simsiyahsın!”

Anne köpek, “Bu benim için de şaşırtıcı.” dedi. “Babaları böyle gözüküyor.”

Siyah yavru yaşlı adamın elini kokladı. Metal gibi kokuyordu. Yavruya bu koku tanıdık geldi. Daha önce kardeşleri onu itip çıplak zemine düşmesine sebep olmuşlardı. Kafasını tel örgüye çarpınca etrafını metal kokusu sarmıştı. Bu kokuyu yeniden duyunca göz kapakları titredi, kafası sanki o an olduğu gibi tekrar acıdı. Gözlerini yavaşça açarak yaşlı adamın kırışıklarla dolu yüzüne baktı. Adamın yüzü kabuk bağlamış yaralarla ve lehim yaparken yüzüne sıçrayan kıvılcımların oluşturduğu yanıklarla doluydu.

“Şuna da bak! Gözlerini ilk açan sen oldun!” Yaşlı adam en ortada süt içen kahverengi yavruardan birini kaldırdı ve mavimtırak siyah yavruyu onun yerine yerleştirdi.

YABANCI

Büyükbaba Feryat süpürgesini sallayarak “Çabuk onu yere bırak!” diye bağırdı.

Anne köpek korkarak acınası şekilde sızlanan Benekli’yi yere bırakıp havlayarak kışlık turşu için ektikleri kabakların neredeyse toplanmaya hazır olduğu sebze bahçesine doğru kaçtı.

“Kötü köpek!” diye bağırdı Büyükbaba Feryat süpürgesini sallayarak. “Derhal oradan çık bakayım!”

Yavru köpekler yaşlı adama çok bağırdığı ve söylendiği için Büyükbaba Feryat adını takmışlardı. Tabi aslında bu kısmen yavruların suçuydu. Sürü halinde sağa sola koşturuyor ve etrafı mahvediyorlardı; ayakkabıları çiğniyor, büyükannenin bahçesindeki toprak kapların üzerine bıraktığı tepsiyle oynuyor, tepsinin üzerinde kurumaya bırakılmış bütün balıkları yiyor ve kurutulmuş kabak parçalarını mideye indiriyorlardı. Sebzeleri çiğnemekten sıkıldıklarında ise üzerlerine kakalarını yapıyorlardı. Yere düşen temiz çamaşırların üstünde umursamadan geziniyorlardı. Hatta bir keresinde bahçedeki barakanın içerisine girip, oradaki sicimlerle oynamayı bile başarmışlardı. Ancak ipler içlerinden birinin boynuna dolanınca yavru neredeyse boğuluyordu.

“Nerede benim en büyük yavrum?” diye havladı sebze bahçesindeki anne köpek. “Nerede bu kız?”

Tabii ki Büyükbaba Feryat onun ne dediğini anlayamazdı. “İşte şimdi beni iyice kızdırdın!” diye bağırdı elindeki süpürgeyle koşarak. Anne köpek önce toprak kapların arkasına saklandı, sonra da bahçeye doğru koştu. Hızlıca sebze bahçesine geri kaçtı, ardından kulübeye girdi. Bu sırada sürekli havlıyordu: “Nerede benim en büyük yavrum? Nerede kızım?”

Siyah yavru köpek, yani Pasaklı, pencerenin altına sinmiş, annesi ve Büyükbaba Feryat’ın koşuşturmasını izliyordu. Annesinin öfkeli olduğunu anlamıştı. Zavallı Benekli gibi ısırılmamak için dikkatli olması gerekiyordu. Annesi birkaç gün önce de aynı böyle sinirliydi. Bir yabancı kafeslerine girmiş, battaniyelerinin üzerine basmıştı. Tanıdık kokmuyordu. Sonra benekli kardeşlerinden birini alıp gitmişti.

Aynı şey bu sabah da olmuştu. Bir adam Büyükbaba Feryat’ı görmeye gelmiş, en büyük yavruyu yanına alıp evine dönmüştü. O sırada Büyükanne’yle tavuk çiftliğine gitmek için dışarı çıkan anne köpek bu alışverişi görmemişti. Pasaklı, adamın kokusundan hoşlanmamıştı, adam yanık kokuyordu. Sanki yanmış gibi görünen ayakkabılar giyiyordu. Yabancı ona doğru sırtarak yaklaşınca, Pasaklı kıvrılarak kendini korumaya çalıştı. Ona uzanmaya kalksa adamı ısıracaktı ama adam ona sadece şöyle bir göz atmıştı.

“Amma da tuhaf, nasıl da koşturuyorlar!” Duvarın tepesinden tüyleri diken diken eden bir kıkırdama geldi ve Pasaklı’nın düşüncelerini böldü. Bu, Yaşlı Kedi’nin sesiydi.

Pasaklı, iyice yükseğe tünemiş kediyeye şöyle bir baktı. Bu yaşlı canavara güvenmiyordu. Yaşlı Kedi’nin tek yaptığı şey, etrafta sessizce gezinip herkesi gizlice gözetlemektir. Pasaklı

havladı. Yaşlı Kedi gözlerini kısarak alaycı bir gülümsemeyle sivri dişlerini gösterdi. Pasaklı'nın tüyleri diken diken oldu. Yaşlı Kedi gülerek komşunun duvarının üstünde yavaşça yürümeye başladı. Onu izlerken Pasaklı'nın başı dönüyordu. En büyük yavruyu alan adamın da aynı bu kedi gibi boğuk bir sesi vardı. Yavru köpek kediye tekrar havladı ve ona vuracakmış gibi patisini sallayan kedi duvarın öteki tarafına atlayarak gözden kayboldu.

Mutfaktan çıkarken “Durun bakayım ikiniz de!” diyerek homurdandı Büyükanne. “Erkekler ve köpekler. Birbirinizden betersiniz!”

“Ne dedin sen?” diye bağırdı Büyükbaba Feryat içerleyerek. “Köpekler ve erkekler mi?”

Büyükanne duymamış gibi yaptı. Bir önlük ve bir saman kağıt destesini büyükçe bir kâseye yerleştirdi, bunları markette balık satarken kullanıyordu. Sabahleyin çalışmaya gider ve hava kararınca balık artıklarıyla eve dönerdi. Onları köpeklerin yemeğine katmak için kaynatırdı. Yavrular Büyükanne'nin yaklaştığını duyduklarında yemek getirdiğini anlar ve kuyruklarını sallarlardı. Büyükanne, Büyükbaba Feryat'a hatırlattı: “Yavruları satarak kazandığın paraları bankaya koymalısın. Chanu, oğlu Dongi'yi yakında anaokuluna gönderecek. Onlara biraz destek olmak istiyorum. Ne de olsa Dongi'nin büyükannesi ve büyükbabasıyız.” Bunu söyledikten sonra kâseyi başına yerleştirdi ve evden dışarı çıktı.

“Dongi'nin anaokulu için para mı vereceğiz?” diye söylendi Büyükbaba Feryat. “Chanu bizim için ne yaptı ki? Hem o kadar parayı nereden bulacağız? Dükkânın kirasını bile daha tam ödeyemedim ve aldığım bisiklet parçaları için de borcum var.” Elindeki süpürgeyi hurma ağacına yasladı ve musluktan

bir kova su doldurdu. Yavrular peşinden koşarken ve burunlarını suya sokmaya çalışırken kovayı kafese taşıdı. Anneleri de onlara katılmıştı.

Pasaklı ayağa kalkmıştı ama garip bir şekilde onları uzaktan izlemekle yetiniyordu. Eğer aralarına katılmaya kalksa, annelerinin onu iterek uzaklaştıracağını biliyordu. Pasaklı onu iten kardeşleri olduğunda onlarla mücadele ederdi ama iş annesine gelince ondan uzak durmanın daha iyi olacağını biliyordu. Çünkü görünen o ki annesi onu sevmiyordu. Annesi, “Bu yavru biraz pis ve dağınık.” derdi onun hakkında, hem de herkesin duyabileceği bir sesle.

Annesini ne zaman böyle homurdanırken duysa Pasaklı başını eğer, patilerine bakardı. Bunlar hep tüyleri yüzündendi, tüyleri siyah ve o kadar uzundu ki gözlerinin üzerine düşüyordu. Hatta bazı açılardan bakıldığında sanki mavi renkteymiş gibi görünüyordu. Anne köpekten etkilenen kardeşleri de ona kötü davranıyordu. Yanlarına gelmesine izin vermiyor, yemeklerini onunla paylaşmak istemiyordu. Bu sebeple Pasaklı, kendi payını hızla kapıp mideye indirmeyi öğrenmek zorunda kalmıştı.

Büyükbaba Feryat uzun bir ıslık çaldı. “Pasak! Hadi gel kızım!”

Pasaklı hemen koştu ve burnunu kovaya daldırıp su içmeye başladı. Büyükbaba Feryat yanındayken annesi onunla pek uğraşmazdı. Büyükbaba'nın orada olmasına sevindi; çünkü eğer kardeşleri o su içerken kovayı devirse, Büyükanne ve Büyükbaba dönene kadar bir daha su içme şansı olmazdı.

Büyükbaba Feryat sırtını okşadı. “Seni zavallı şey.” diye mırıldandı. “Sen nereye gideceksin bakalım?” Pasaklı büzüştü ama ondan kaçmadı; Büyükbaba’nın eli sertti, pürüzlüydü ama sıcaktı. Büyükbaba Feryat bazen ona kısaca “Pasak!” diye seslenirdi. Pırıl pırıl parlayan siyah tüyleri uzadıkça, kıvırcıklaşmaya başlamıştı. Erkek ve kız kardeşlerinden çok farklı görünüyordu ama içlerinde Büyükbaba Feryat’ın isim verdiği tek yavru oydu.